

HỒ THỨ MƯỜI CHÍN

TRIỆU BÁN SƠN TỪ BIỆT HỒ LANG

Hai người đi chừng hơn một dặm, quay đầu nhìn lại thấy Thương Gia Bảo lửa cháy rực trời.

Triệu Bán Sơn nói :

-Tiểu huynh đệ ! Những việc bữa nay thật là thảm bại. Có phải thế không ! Tình tình Thương Lão Thái... ! Hỡi ôi !...

Lão lắc đầu mấy câu rồi đứng lại.

Hồ Phỉ nói :

-Triệu bá bá !...

Triệu Bán Sơn quay đầu lại ngắt lời :

-Tiểu huynh đệ ! Bữa nay ta cùng tiểu huynh đệ bèo nước gặp nhau, ý hiệp tâm đầu. Tuy ta lớn hơn ít tuổi nhưng thấy tiểu huynh đệ là người nghĩa hiệp nhân hậu nên rất lấy kính phục. Sau này tiểu huynh đệ tất lừng danh thiên hạ, khi nào ta dám tự coi mình vào hàng trưởng bối.

Lúc này trời mới sáng. ánh triều dương chiếu vào mặt Triệu Bán Sơn. Lão vừa lộ vẻ trang nghiêm lại vừa thành khẩn.

Hồ Phỉ mặt đầy bụi bặm cùng vết máu nghe lão nói mấy câu, bất giác đỏ bừng, lại hô :

-Triệu bá bá !

Triệu Bán Sơn xoa tay ngắt lời :

-Từ nay ba chữ " Triệu bá bá " tiểu huynh đệ đừng thốt ra nữa. Ta cùng tiểu huynh đệ kết nghĩa anh em khác họ được chăng ?

Thiên Thủ Như Lai Triệu Bán Sơn địa vị là thế, oai danh là thế mà bữa nay muốn kết nghĩa kim bằng với thằng nhỏ hơn mười tuổi thì thật là một chuyện phi thường. Không phải lão nhằm vào võ công của Hồ Phỉ mà là kính trọng lòng nhân hiệp xả thân cứu người của gã. Lão nhận thấy gã tuy còn nhỏ tuổi mà hành vi giống hệt những anh em ở Hồng Hoa Hội.

Hồ Phỉ nghe Triệu Bán Sơn nói vậy, trong lòng xiết bao cảm kích, bất giác hai hàng châu lệ tuôn rơi. Gã nhẩy xổ lại sụp lạy, miệng hô :

-Triệu... Triệu...

Triệu Bán Sơn quỳ xuống đáp lễ nói :

-Hiền đệ ! Từ nay hiền đệ kêu ta bằng Tam ca.

Thế rồi một già một trẻ, hai anh em kết nghĩa cùng nhau bát bái.

Triệu Bán Sơn trong lòng rất hoan hỷ. Lão chồm môi huýt lên một tiếng dài. Bỗng nghe tiếng vó ngựa lộp cộp từ phía tây chạy đến.

Con ngựa này lông trắng như tuyết tung vó lao nhanh như bay. Chớp mắt đã đến trước mặt.

Hồ Phỉ cất tiếng khen :

-Thật là con ngựa tuyệt hảo.

Triệu Bán Sơn nghĩ thầm :

-Đáng tiếc con ngựa này lại của Tứ đệ muội mà y quý hơn tính mạng mình, nếu không thì gã thích, ta quyết tặng cho gã.

Rồi lão mỉm cười chứ không giải thích, hỏi lại :

-Hiền đệ ! Nơi đây hiền đệ còn việc gì nữa không ?

Hồ Phỉ đáp :

-Tiểu đệ đến nói với Bình Tứ Thúc một tiếng rồi đưa chân Tam ca một đoạn đường.

Triệu Bán Sơn cũng quyến luyến không nỡ rời tay, liền nói :

-Thế thì hay lắm.

Lão dắt ngựa sóng vai cùng đi với Hồ Phỉ.

Vừa chuyên qua sườn núi bỗng thấy một người đứng sau gốc cây lớn đang thò đầu nghển cổ dờng như dòm ngó chuyện gì.

Hồ Phỉ ngoái sau lưng hẳn đã nhận ra là ai liền nói khẽ :

-Đó là Từ Tranh.

Rồi gã lẩm bẩm :

-Sư phụ hẳn bị thảm tử mà hẳn ẩn nấp ở đây chẳng hiểu đã biết chưa ? Hẳn lén lút định làm chuyện gì.

Đoạn gã nói tiếp :

-Tiểu đệ lại coi xem.

Gã lẳng lặng tiến về phía trước đi tới sau lưng Từ Tranh.

Từ Tranh đang ngơ ngẩn xuất thần, không biết phía sau có người đến.

Dưới gốc cây phía trước cách đó mười trượng, một đôi nam nữ đang gối tựa vai kề thái độ rất thân thiết.

Hồ Phỉ ngưng thần nhìn kỹ thì người đàn ông là Phúc công tử, tân khách của Thương Gia Bảo. Thiếu nữ chính là Mã Xuân Hoa.

Phúc công tử một tay ôm lưng nàng, miệng không ngớt hôn vào mặt.

Mã Xuân Hoa người bủn rủn tựa vào lòng gã trai, thì thầm không hiểu nói chuyện gì.

Hồ Phỉ còn nhỏ tuổi chưa hiểu mấy về chuyện nam nữ nên coi cũng thú bất giác cười thầm nghĩ bụng :

-Mã cô nương kia mới quen biết chàng công tử này trong hai ngày mà đã thân mật nhau quá.

Bỗng nghe mấy tiếng " Hừ hừ " từ miệng Từ Tranh phát ra.

Nguyên hấn đang nghiêng răng nghiêng lợi. Hấn lại đưa quyền lên không ngớt đâm vào ngực mình, ra chiều phẫn nộ đến cực điểm.

Hồ Phỉ cười hỏi :

-Từ đại ca ! Đại ca ra đây làm chi ?

Từ Tranh đang để hết tinh thần vào Mã Xuân Hoa nên Hồ Phỉ nói gì hấn cũng không nghe tiếng.

Đột nhiên Từ Tranh lớn tiếng quát :

-Ta liều mạng với người một phen.

Rồi rút lưỡi đao ở sau lưng xông về phía Phúc công tử.

Hồ Phỉ tuy là người thông minh lanh lợi nhưng tuyệt không hiểu gì về chuyện tư tình rắc rối này. Gã chỉ phụng phùng biết Mã Xuân Hoa là người xinh đẹp, nên đêm trước Thương Bảo Chấn đã trò chuyện với nàng rồi bữa nay Phúc công tử cùng Từ Tranh vì nàng mà xảy cuộc đánh đấm.

Nguyên Phúc công tử cùng Mã Xuân Hoa chuồn ra khỏi nhà đại sảnh rồi, sợ bị người ngó thấy nên đưa nhau tới dưới gốc cây đại dương này quấy lấy nhau rồi thả những lời ngon ngọt.

Đôi trai gái mãi miết trong cuộc hoan lạc, không hiểu trời đã sáng rồi. Tại Thương Gia Bảo xảy ra cuộc náo loạn trời long đất lở, hai người cũng chẳng hay biết gì. Đột nhiên thấy Từ Tranh toàn thân cháy sém, hai người giật mình đứng phắt dậy.

Từ Tranh cặp mắt cơ hồ tóe lửa, phóng tay chém tới cực kỳ mãnh liệt.

Phúc công tử không hiểu võ công, thấy thanh cương đao bổ xuống đầu, hốt hoảng lùi lại. Nhát đao của Từ Tranh chém mạnh quá. Bỗng nghe chát một tiếng.

Lưỡi đao ngập sâu vào cây đại dương không rút ra được ngay.

Mã Xuân Hoa vội hỏi :

-Sư huynh làm gì vậy ? Sư huynh làm gì vậy ?

Từ Tranh tức giận đáp :

-Làm gì ư ? Ta phải giết tên tiểu tử này.

Hấn nghiêng răng vận nội lực giật mạnh một cái. Thanh đao rời khỏi thân cây bật ngược lại đánh " binh " một tiếng. Sóng đao dựng vào trước ngực hấn.

Mã Xuân Hoa giật mình kinh hãi la lên :

-Coi chừng ! Sư huynh có đau không ?

Từ Tranh vận kinh đẩy nàng ra quát :

-Đừng giả vờ làm hảo nhân nữa.

Hắn sẵn lại giơ đao chém Phúc công tử.

Mã Xuân Hoa thấy anh chàng sư ca trước nay vẫn nghe theo lời mình không hề dám trái ý mà lúc này đột nhiên như kẻ phát khùng, nàng biết lửa ghen đốt cháy tâm can nên hắn không kiềm chế được. Nàng vừa hổ thẹn lại vừa nóng nảy, liền bước tới đứng trước mặt hắn hai tay chấp đũa sau lưng, nói :

-Sư ca ! Sư ca có giết người thì giết tiểu muội trước.

Từ Tranh thấy nàng vẫn o bế Phúc công tử càng tức giận như người điên, lớn tiếng quát :

-Ta hãy giết gã trước rồi hãy giết người.

Tay trái hắn đẩy vai Mã Xuân Hoa một cái.

Mã Xuân Hoa loạng choạng người đi xuýt nữa té nhào. Nàng lượm một cành khô dưới đất vừa đỡ gạt đơn đao vừa nhìn Phúc công tử la lên :

-Chạy lẹ đi ! Chạy lẹ đi !

Phúc công tử không hiểu Từ Tranh là vị hôn thê của nàng, lớn tiếng đáp :

-Thằng cha này phát điên rồi. Nàng phải coi chừng.

Đồng thời gã tránh xa ra.

Từ Tranh múa tít đơn đao. Chỉ mấy chiêu đã kiềm chế được cành khô của Mã Xuân Hoa. Hắn lớn tiếng :

-Người mà không tránh ra thì đừng trách ta vô tình.

Mã Xuân Hoa bỏ khúc cành khô xuống đất, quay đầu lại đưa cổ vào lưỡi đao của Từ Tranh đáp :

-Kiếp này tiểu muội không thể làm vợ của sư ca được. Sư ca chém một đao giết tiểu muội đi.

Từ Tranh giận tím mặt lại quát :

-Ta... ta...

Tay trái hắn chụp lấy trước ngực Mã Xuân Hoa miệng không nói nên lời.

Hồ Phỉ thấy gã một tay cầm đơn đao múa lên, vẻ mặt giận dữ như phát điên, chỉ sợ hắn không dần lòng được, tiện tay chém chết Mã Xuân Hoa. Gã lạng mình một cái đứng ngăn cách giữa hai người. Gã lại đưa tay trái ra nắm ngực Từ Tranh đẩy hắn lùi ra ba bước rồi nói :

-Từ đại ca ! Người nào trong thiên hạ mà muốn đụng đến một sợi lông của Mã cô nương thì hãy giết Hồ Phỉ này đi đã.

Từ Tranh ngạc nhiên tức giận, ấp úng hỏi :

-Người... người... Cả thằng lỏi miệng còn hơi sữa này cũng giảng mắc với thị ư ?

Bỗng nghe đánh " bốp " một tiếng. Mã Xuân Hoa đã vọt tới đánh Từ Tranh một cái tát.

Từ Tranh một đang cơn thịnh nộ, thần trí hồ đồ, hai là Hồ Phỉ đứng giữa che mắt nhỡn tuyến của hắn nên hắn không kịp tránh, bị đánh một cái tát trúng mặt sưng vù lên.

Hồ Phỉ không hiểu ý tứ câu nói của Từ Tranh cũng không hay tại sao Mã Xuân Hoa nổi cơn tức giận. Trong lòng gã chỉ nghĩ tới lúc mình bị Thương Lão Thái bắt được khảo đã. Mã Xuân Hoa đã năn nỉ Thương Bảo Chấn sai khi yêu cầu y tha cho mình. Tuy gã đã thoát khỏi trắng chói từ trước nhưng gã vẫn ghi lòng tạc dạ cái ời quuyến cố của nàng. Bây giờ gã thấy Mã Xuân Hoa xảy cuộc tranh chấp với sư ca, liền hết sức che chở cho nàng.

Từ Tranh đã chứng kiến cuộc động thủ giữa Hồ Phỉ và Vương thị huynh đệ, biết võ công của mình còn kém gã xa, nhưng trong lúc phần nộ đến cực điểm, tính mạng hắn còn chẳng kể, khi nào lại nghĩ tới chuyện thắng bại ?

Từ Tranh cầm đờn đao chém xuống vào đầu vào cổ Hồ Phỉ.

Hồ Phỉ không tiến cũng không thoái vẫn đứng nguyên một chỗ nghiêng mình né tránh.

Đột nhiên gã vung tay trái đâm một quyền vào sống mũi Từ Tranh.

Từ Tranh vội giơ đao lên quét ngang một cái để chém cổ tay đối phương.

Thoi quyền của Hồ Phỉ mới đánh ra một nửa đột nhiên xoay tay chụp lấy cổ tay Từ Tranh vắn đi một cái. Gã đoạt được đờn đao.

Hồ Phỉ quay lại đưa đao cho Mã Xuân Hoa, xoay lưng về phía Từ Tranh. Gã ỷ mình nghề cao mật lớn, không thêm đề phòng chi hết.

Từ Tranh biết rằng có đầu nữa cũng bằng vô dụng. Hắn buông tiếng thở dài rồi không nhin được lớn tiếng bi ai :

-Sư phụ hỡi sư phụ ! Cái chết của lão nhân gia thật là thê thảm !

Rồi hắn bưng mặt xoay mình bỏ đi.

Mã Xuân Hoa giật mình kinh hãi bảo :

-Sư ca bảo sao ?

Nàng cầm đao rượt theo.

Từ Tranh không đáp, cúi đầu lầm lũi bước mau.

Mã Xuân Hoa hỏi liền mấy câu :

-Gia gia làm sao ? Gia gia làm sao ? Sư huynh bảo gia gia chết thảm làm sao ?

Nàng tiếp tục rượt theo.

Phúc công tử đứng đằng xa không nghe rõ câu chuyện đối đáp giữa hai người, chỉ thấy Mã Xuân Hoa rượt theo Từ Tranh, trong lòng nóng nảy lớn tiếng gọi :

-Xuân muội ! Xuân muội ! Trở lại đây. Đừng lý gì đến hắn.

Mã Xuân Hoa lo lắng chuyện phụ thân, bỏ mặc Phúc công tử, vẫn chạy theo Từ Tranh.

Phúc công tử thấy thanh cương đao của Từ Tranh đã vào tay Mã Xuân Hoa, không sợ hãi nữa cũng cất bước chạy theo.

Y đuổi được mười mấy bước bỗng thấy một người từ sau gốc cây chuyển ra. Người này lối ngoài năm chục tuổi, thân thể to béo, để ria mép, chính là Thiên Thủ Như Lai Triệu Bán Sơn.

Phúc công tử vừa ngó thấy lão mặt đã tái mét, sợ quá không nói nên lời. Triệu Bán Sơn cười hỏi :

-Phúc công tử mạnh giỏi a ?

Y không rượt theo Mã Xuân Hoa nữa, xoay mình đi ngay, lảng ra xa mấy chục trượng quay đầu nhìn lại Triệu Bán Sơn một lần nữa rồi tăng gia cước bộ chạy nhanh hơn.

Trong khoảnh khắc, Phúc công tử chạy về hướng Bắc. Từ Tranh và Mã Xuân Hoa chạy về phía Nam đều mất hút cả rồi. Triệu Bán Sơn khước miệng vẫn mỉm cười. Còn Hồ Phi thần sắc băng khuâng. Hai người nhìn nhau đứng trên chỗ sườn núi cao.

Hồ Phi hỏi :

-Tam ca ! Dường như Phúc công tử quen biết Tam ca và y có vẻ sợ hãi lắm thì phải ?

Triệu Bán Sơn mỉm cười đáp :

-Đúng thế ! Y đã lọt vào trong tay bọn ta và nếm mùi đau khổ rồi.

Nguyên Phúc công tử tên gọi Phúc Khang An được Càn Long Hoàng Đế rất sủng ái. Hoàng Đế trọng đãi y vì y là con tư sinh của nhà vua.

Phúc An Khang đã bị quần hùng ở Hồng Hoa Hội bắt được rồi đòi nhà vua trùng tu chùa Thiếu Lâm và từ đó triều đình không dám làm khó dễ gì tổ chức này. (Coi truyện Thư Kiêm Ân Cừu Lục)

Vụ này xảy ra cách đây đã mấy năm, nay đột nhiên Phúc An Khang lại gặp Triệu Bán Sơn ở Sơn Đông thì cho là quần hùng trong Hồng Hoa Hội đã từ Hội Cương tiến vào phía Đông. Dù bên mình y có bao nhiêu hảo thủ võ lâm hộ vệ cũng chẳng thể địch nổi quần hùng nên y sợ đến hồn bay phách lạc, khi nào còn dám truy lùng Mã Xuân Hoa nữa ?

Phúc công tử liền cùng bọn Vương Kiếm Anh hội họp rồi hối hả trở về Bắc Kinh không dám chần chờ trong khoảnh khắc.

Hồ Phi thấy Phúc An Khang không hiểu võ nghệ, gã không chú ý đến y nên cũng không hỏi lai lịch nữa.

Triệu Bán Sơn cầm tay Hồ Phi đi chừng hơn dặm đến một quán trà bên đường.

Triệu Bán Sơn nói :

-Hiền đệ ! Tiễn đưa ngàn dặm rồi cũng đến lúc phải phân ly. Chúng ta chia tay chỗ này thôi.

Hồ Phi tuy quyến luyến không nỡ rời tay nhưng gã là người khoáng đạt, mau lẹ, liền nói :

-Tam ca ! Mấy năm nữa tiểu đệ lớn lên sẽ đến Hồi Cương tương hội Tam ca.

Triệu Bán Sơn gật đầu đáp :

-Ta về Hồi Cương chờ hiền đệ.

Dứt lời lão móc trong bọc ra một bông đại hồng hoa bằng nhung đỏ nói :

-Hiền đệ ! Anh hùng hảo hán trong thiên hạ ngó thấy bông hoa này liền biết là tín vật của Tam ca. Gặp trường hợp hiền đệ cần người hay cần tiền cứ cầm bông hoa này mà hỏi bạn hữu là được.

Hồ Phi đón lấy bông hoa cất vào bọc, nghĩ thầm trong bụng :

-Ngày sau ta muốn học thành bản lãnh như Tam ca chưa chắc đã phải chuyện khó nhưng học được mối giao tình với bạn hữu khắp thiên hạ như lão thì thật không phải chuyện dễ dàng.

Triệu Bán Sơn vào quán trà rót hai chung lớn, đưa cho Hồ Phi một chung nói :

-Dùng trà thay rượu. Hiền đệ uống chung này để chia tay.

Hai người cầm chung trà ngửa cổ uống cạn ngay.

Triệu Bán Sơn đặt chung xuống, tay cầm giây cương ngựa nói :

-Hiền đệ ! Lúc lâm biệt ca ca muốn hỏi hiền đệ một câu.

Hồ Phi đáp :

-Ca ca có câu gì xin cứ hỏi.

Triệu Bán Sơn hỏi :

-Ngoài chuyện Thương Gia Bảo hiền đệ còn cừu nhân nào lợi hại nữa không ?

Hồ Phi run lên nghĩ thầm :

-Không biết kẻ nào hại gia đình mình ? Hấn đã giết được gia gia, dĩ nhiên võ công không phải tầm thường. Nhưng nếu Tam ca mà biết ta chưa trả được mối đại thù, tất điều tra ra họ tên cừu nhân. Tam ca lại coi trọng về nghĩa khí, còn đi tìm hấn để quyết đấu. Một là ta không thể mượn người trả thù thay mình, hai là không nên để Tam ca mạo hiểm.

Tuy gã còn nhỏ tuổi nhưng trong lòng đầy tính khí cao ngạo, ngừng đầu lên đáp :

-Tam ca bất tất phải quan hoài. Dù tiểu đệ có cừu địch đối đầu cũng tự mình liệu lấy.

Triệu Bán Sơn cười khanh khách, chìa ngón tay cái lên nói :

-Hay lắm !

Rồi lão tung mình nhảy lên ngựa cho chạy về hướng Tây.

Hồ Phỉ còn nghe tiếng lão từ đằng xa vọng lại :

-Cái gói nhỏ trên phiến đá là của ca ca tặng cho hiền đệ.

Hồ Phỉ quay đầu nhìn lại thấy một cái bọc để trên phiến đá. Bọc này lúc trước Triệu Bán Sơn đeo ở yên ngựa. Gã nhấc lên thấy nặng chiu vội cởi ra xem thì toàn là hoàng kim ánh vàng lóa mắt. Cả thấy đến hai chục đĩnh vàng, mỗi đĩnh nặng tới hai mươi lạng, cộng là bốn trăm lạng hoàng kim.

Hồ Phỉ cười ha hả nghĩ bụng:

-Ta nghèo mà Tam ca giàu. Tam ca tặng hoàng kim dĩ nhiên ta phải nhận. Tam ca sợ ta khước từ nên bỏ lại rồi chạy đi thì ra coi Hồ Phỉ này là thằng trẻ nít.

Gã quay lại thấy vó ngựa chạy nhanh bốc bụi cát lên mịt mờ một quãng dài. Gã nghĩ tới bữa nay kết giao được một người bạn tâm can bất giác mừng rỡ khôn xiết.

Gã xách bọc vàng, miệng huýt sáo rảo bước đi ngay.

Hồ Phỉ đến kiếm Bình A Tứ chia cho lão hai ngàn lạng hoàng kim, bảo lão trở về Thương Châu trước. Còn gã tự mình ngao du thiên hạ hàng ngày rèn luyện đao nghiên cứu yếu quyết võ học mà Triệu Bán Sơn đã truyền thụ cho. Gã lại dùi mài thật kỹ Quyền Kinh Đao Phổ là những môn gia truyền.

Mấy năm sau, Hồ Phỉ người cao lớn, khí lực cũng trường đại, kiến thức cùng võ công ngày một tăng tiến, bốn bề là nhà, chàng ung dung tự tại, đi đâu làm điều nghĩa hiệp đến đấy.

Hồ Phỉ chuyên việc cứu khốn phò nguy không biết đã làm nên bao nhiêu vụ. Nhưng chàng tính tình khoáng đạt, Triệu Bán Sơn tặng cho mấy trăm lạng vàng, trừ một đĩnh nhỏ để làm kỷ niệm còn chàng đã tiêu hết sạch sành sanh.

Hồ Phỉ nghe nói Quảng Đông là nơi trù phú náo nhiệt lại nhiều hào khách hiệp sĩ. Gặp buổi ung dung không có việc gấp, chàng cưỡi con ngựa gầy xuyên qua Lĩnh Nam tiến tới.

Một hôm chàng đến Phật Sơn trấn thủ thuộc tỉnh Quảng Đông. Phật Sơn, Chu Tiên, Cảnh Đức, Hán Khẩu là bốn đại trấn trong thiên hạ. Cư dân nơi đây đều giàu có, nên thị trấn càng tấp nập.

Hồ Phỉ tới thị trấn vào lúc giữa trưa, trong bụng đói ngấu, bỗng ngó thấy mé nam có tòa đạo tửu điểm rộng ba gian, treo biển đề ba chữ " Anh Hùng Lâu " nền đỏ chữ vàng.

Phía trong cửa sổ, hai bên những tiếng đũa chén đụng nhau vang lên. mùi rượu thơm tỏa ra sực nức.

Hồ Phỉ nghĩ thầm trong bụng :

-Tám biển toà tửu lâu này thật là quái dị.

Chàng thò tay sờ trong mình chỉ còn được hơn trăm đồng tiền, bụng bảo dạ :

-Bữa nay uống rượu thì không đủ tiền, hãy ăn bát mì cho no bụng rồi tính.

Chàng liền buộc ngựa vào cọc trước tửu lâu toan đi thẳng lên lầu.

Tiểu nhị thấy chàng quần áo cũ mèm liền lộ vẻ chán chường, đưa tay ra chắn lại hỏi :

-Khách quan ! Trên lầu toàn chỗ khách sang. Khách quan không ngại đắt tiền ư?

Hồ Phỉ nghe nói, khí tức xông lên, bụng bảo dạ :

-Cái chiêu bài của các người bảo đây là Anh Hùng Lâu mà đối với người nghèo bằng thái độ chó má thế này. Ta không làm cho chúng một phen thất điên bát đảo thì Hồ Phỉ ày còn là đáng anh hùng thế nào được ?

Chàng cười khanh khách đáp :

-Chỉ cần rượu ngon nhắm tốt, còn giá tiền không ngại.

Tửu bảo nửa tin nửa ngờ, nghiêng mình nhường lối cho chàng lên lầu.

Bàn ghế trên lầu rất sạch sẽ. Thực khách toàn ăn mặc sang trọng, mười phần có đến chín là đại phú thương.

Bọn tiểu nhị coi bộ dạng Hồ Phỉ biết chàng chẳng làm gì có tiền thưởng bọn chúng nên để chàng ngồi trơ hồi lâu vẫn không lại chào mời.

Hồ Phỉ ngấm ngầm tìm cách gì thú vị để ăn không một bữa.

Đột nhiên ngoài đường phố nổi lên trận náo loạn. Một nữ nhân vừa cười hố hố vừa vỗ tay đi tới.

Hồ Phỉ ngồi bên cửa sổ nhìn thấy một phụ nhân đầu bù tóc rối, mặt mũi áo quần, tay chân dính đầy máu tươi. Tay mặt mù cầm con dao thái rau. Mụ khóc một trận, lại cười một hồi, dậm chân trở tay như người điên.

Khách qua đường đứng lại coi chỉ đứng xa xa, không dám tới gần, nét mặt đầy vẻ khung cụ, có người lại ra chiều thương xót.

Phụ thân trở vào tấm chiêu bài " Anh Hùng Lâu " vỗ tay cười rộ hô :

-Phụng lão gia ! Lão gia sống lâu trăm tuổi, phú quý song toàn. Mụ già này bái lạy cầu Hoàng Thiên có mắt bảo vệ cho lão gia.

Mụ nói rồi quỳ xuống đất dập đầu bình bình, trán đỏ máu tươi mà mụ chẳng lộ vẻ đau đớn chút nào.

Mụ vừa đập đầu vừa hô tiếp :

-Phụng lão gia ! Lão gia ban ngày được một đầu vàng, ban đêm được một đầu bạc trở nên đại phú đại quý, trăm con ngàn cháu.

Trong tửu lâu, bóng người thấp thoáng, tay cầm cái dục tửu rất dài, coi có vẻ chường quý. Hấn trở phụ nhân thóa mạ :

-Chung Tứ Tẩu ! Mụ nổi cơn điên rồi ! Về nhà đi thôi, đừng ở đây là quý khách mất cả nhã hứng.

oOo